

Pünkösöd utáni VIII. vasárnap. Nagymisére.

Isten mindnyájunknak felmondott

K.K.T. Mint mikor derült égből lesújt a villám, úgy érintette a hamis sáfárt urának váratlan kérdőre vonása: „adj számot sáfarkodásodról, mert tovább nem lehetsz az én sáfárom”. A javaknak hűtlen kezelése miatt fenyegető felmondás kenyerét fenyegette veszélyeztette ennek a sáfárnak, azért mindent elkövetett hogy a koldulás kenyérkeresetére ne kelljen fanyalodnia.

Az Úr Jézus tanításában minden példabeszédnek, hasonlatnak mély értelme van, céljuk az, hogy egyszerű hallgatói megértsék tanítását és jól eszükbe vessék. A mai példabeszéd gazdag embere az Úristen, kinek tulajdona minden e teremtett világon, mi pedig mindnyájan csak a sáfárai vagyunk. Neki a földi javakat használatáról számadással tartozunk. Mikor beleállunk ebbe a világba és haszonbérbe vesszük kisebb-nagyobb javait, már is megkapjuk a felmondást, csak az idejét nem tudjuk biztosan. Egyiket húsz, másikat negyven, hatvan vagy nyolcvan évi sáfarkodás után hív számadásra. Egy a bizonyos, Isten mindnyájunknak felmondott, és bárhova nézünk, mindenütt az Ő felmondott levelét olvassuk. Ha föltekintünk az égre, róla olvassuk a múlandóságot. Felkel a nap a keleti égen, csendesen jár az égboltozaton, és leáldozik nyugaton. Mintha azt mondaná minden lenyugvó nap: Ember, ilyen a te élted is. Feltűnsz a láthatáron, aztán ideig- óráig látszol és végül leáldozik életed napja.

Nézz az esztendő változó évszakaira, és ezek is azt mondják neked, hogy felmondott az Isten. Amikor eltűnnek a fák virágai – elmúlik az év legszebb ideje, a tavasz. Amikor a nap tüzes ereje mindent megérlelt a határban, és bágyadtabb szemmel kezd nézni a földre le, hirdeti, hogy elmúlt a nyár. Amikor a fák zöld leveleit megcsípte a dér és a földre rázta a szél, tudjuk, hogy itt az ősz és közeledik a kopár hideg tél. Az emberi életben is van tavasz, a boldog gyermekkor, van nyár a felnőttkor küzdelmes, munkás élete, és van ősz, a fáradságos munkák gyümölcsének betakarítása, és van tél, a földi élet befejezése. Valahányszor egy évszak tovatűnik, Isten felmondó írását kapom a kezembe, melyben leszámolásra hív, szólít: Adj számot sáfarkodásodról.

Nézz széjjel jól ebben a templomban, kérdezd meg az öreg falakat, melyik kőműves épített benneteket? Kérdezd meg a tetőgerendákat, ki ácsolt ide titeket? A kopott ajtófélfákat, ki lépett be köztetek először? Ha beszélni tudnának ezek a néma falak,

gerendák és ajtófélfák, azt mondanák, hogy régen meghaltak, akik minket építettek, azóta már sok embert láttunk, de mindet elhívta elszámolásra az Isten.

K.K.T. Aki abban a tudatban él, hogy felmondtak neki, igyekszik más módot keresni a megélhetésre. Az evangéliumi példabeszéd sáfárát váratlanul érte a felmondás, és mégsem vesztette el a fejét. Egy kis gondolkodás után magához kérte urának adóssait és elengedett nekik bőven az adósságból, hogy hála fejében fogadják őt házaikba.

Az Úr Jézus ezzel a példabeszéddel rá akarja terelni figyelmünket hogy a gonosztól, a világ fiától tanuljunk okosságot. Azok milyen ügyesek földi érdekeik biztosításában, s mi sokszor milyen ügyefogyottak vagyunk amikor lelki érdekeink biztosításáról van szó. Azok milyen buzgók és törődők a földi jövőjük megszerzésénél, s mi sokszor milyen hanyagok vagyunk, amikor örök jövőnk munkálásáról van szó. Pedig de más is volna sok ember élete, ha gyakran feltenné a kérdést: Hova megyek ha az Isten felmondja egészségemet, munkabírásomat, ha fölmondja földi életemet és egy szép napon így szól: Adj számot sáfárkodásodról, mert tovább már nem sáfárkodhatol. Íme én rádbíztam javaimat, 40 – 60 – 80 év egészségét, munkabírását, anyagi javakat vettél gondozásba, rádbíztam egy családot, hogy abban sáfárkodj, most már megvonom tőled a megbízatást, adj tehát számot, hogyan sáfárkodtál. Földi érdekeink megmentésére kitalálták a biztosítást. Okos ember ezeket a biztosításokat idejében szokta megkötni, nem akkor, mikor a jég kopog már a háztetőn, vagy a tűz már felperzselt mindent maga után.

Ha mindig szemünk előtt lebeg, hogy felmondásra kaptuk életünket, egészségünket, és mindenünket amik van, akkor ennek megfontolása komollyá teszi életfelfogásunkat. Mint ahogy meggondolhatta azt az iparosember is, aki léha életet folytatott. Éjszakánként el-elmaradozott, kis keresetét kocsmára költötte. Mikor részegen hazament, tört, zúzott és káromkodott. Reggelre kijózanodva, látta, hogy mit tett. Kis bútorán, edényein ott voltak az éjszakai rombolásnak nyomai. Amint tettén elgondolkozva a széken ült, legkisebb leánya felmászott ölébe. Édesapjának haját simogatta és egyszerre felkiáltott: Apukám, mennyi fehér hajad van! A kijózanodott ember mosolyogva nézte kislányát és bízta: Húzz ki egyet belőlük. A kicsi ujjával megfogta az egyik ősz hajszálat és kirántotta. Majd odatartva atyja szeme elé, kedvesen csacsogta: „Öreg haj!” Az iparost szíven találta gyermekének szava. Gondolkozni kezdett. Az ősz haj a múlandóság jele, a leszámolás közeledésének bejelentése. Kifelé megyek az életből. Ideje hogy másképpen gondolkozzam az életről.

Amikor arcodon ráncok jelentkeznek, hajad szálai őszülnek, jusson eszedbe hogy felmondott az Isten. Az Ő felmondó üzenetét olvasod arcod ráncaiból, hajad fehér szálaiból.

Azért földi dolgaink mellett sohasem szabad felednünk, hogy Isten egykor számon kéri javainkat. Mi itt csak ügykezelők, sáfárok vagyunk. Az Úr, a gazda ott fenn a mennyekben őrködik a mi munkálkodásunk felett, s egykor, amikor éppen neki tetszik, maga elé szólít, s azt fogja mondani, adj számot sáfárkodásodról, mutasd be mint kezelted az értékeket, melyet reád bíztam, mert ott már nem sáfárkodhatól. Úgy éljünk, hogy akkor nyugodt, tiszta lélekkel és kézzel tudjunk elszámolni mindenről. Ámen.